

Sygn. akt III K 1162/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Maciej Jabłoński

Protokolant – Monika Obarzanek

Prokurator – Marcin Adamczyk

po rozpoznaniu w dniach 22.09.2015 r. i 16.11.2015 r.

sprawy:

A. K. – s. A. i S. z d. K., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu (...) w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd przedstawiciela handlowego, co do zamiaru i zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) oraz umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), a następnie wyłudził usługi telekomunikacyjne, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6867,75 zł na szkodę (...) S.A.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

2. w okresie od(...) (...) roku do (...) (...) r. w W. pełniąc funkcję prezesa Zarządu (...) Sp. z o. o. i będąc odpowiedzialnym za terminowe składanie rocznego sprawozdania finansowego do Krajowego Rejestru Sądowego, naruszając art. 69 Ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości, nie złożył rocznego sprawozdania finansowego za rok (...),

tj. o czyn z art. 79 pkt. 4 Ustawy z dnia 29.09.1994r. o rachunkowości

3. w okresie od stycznia (...) do (...) w W. pełniąc funkcję prezesa Zarządu (...) Sp. z o. o. i będąc odpowiedzialnym za terminowe składanie rocznego sprawozdania finansowego do Krajowego Rejestru Sądowego, naruszając art. 69 Ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości, nie złożył rocznego sprawozdania finansowego za rok (...),

tj. o czyn z art. 79 pkt. 4 Ustawy z dnia 29.09.1994r. o rachunkowości

4. w dniu (...) roku w W. przywłaszczył sobie powierzoną rzecz ruchomą w postaci zmieniarki B. (...) numer (...) o wartości 17200 zł, którą otrzymał celem użytkowania na podstawie umowy leasingu numer (...) od (...) S.A. z siedzibą w W. ul. (...) w ten sposób, iż pomimo wypowiedzenia umowy leasingu i wezwania go do zwrotu przedmiotu leasingu w terminie do (...) roku, przedmiotu leasingu nie zwrócił, czym działał na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W. ul. (...),

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

5. w okresie od dnia (...) (...) r. do dnia (...) (...) r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ze z góry powziętym zamiarem, doprowadził M. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 10000 zł za pomocą wprowadzenia w błąd, co do zamiaru wywiązania się ze zobowiązania wzajemnego, w ten sposób, że w dniu (...) (...) r. zawarł z M. K. (...) na wynajem mieszkania nr (...) przy ul. (...) z określeniem kaucji należnej od

najemcy w wysokości 10 000 zł i pobrał od niego kwotę 5000 zł tytułem kaucji gwarancyjnej. Którą pokwitował na w/w umowie, a następnie konsekwencją tej umowy M. K. dokonał przelewu dalszej kwoty 5000 zł na rachunek bankowy podany na umowie, przy czym nie wynajął M. K. w/w mieszkania i unikał kontaktu z najemcą, tym samym wyłudził od M. K. łączną kwotę 10 000 zł na jego szkodę,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

orzeka:

I. A. K. uznaje za winnego dokonania zarzucanych mu czynów z tym, że w zakresie czynu z pkt. 1 uznaje iż wprowadzenie w błąd dotyczyło zamiaru wywiązania się z zawieranych umów i za to:

- za czyn z pkt. 1 na podstawie art. 286 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

- za czyn z pkt. 2 na podstawie art. 79 pkt. 4 Ustawy o rachunkowości wymierza mu grzywnę w rozmiarze 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych;

- za czyn z pkt. 3 na podstawie art. 79 pkt. 4 Ustawy o rachunkowości wymierza mu grzywnę w rozmiarze 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych;

- za czyn z pkt. 4 na podstawie art. 284 § 2 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn z pkt. 5 na podstawie art. 286 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 85 § 1 kk i 86 § 1 i 3 kk wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych;

III. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych: (...) S.A. - obowiązek naprawienia szkody w kwocie 6 867,75 złotych, zaś na rzecz M. K. - obowiązek naprawienia szkody w kwocie 10 000 złotych;

IV. Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od opłaty a koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

III K 1162/12

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd w zakresie zarzutu opisanego w pkt 4 wyroku ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

A. K. w dniu (...) zawarł z (...) SA umowę leasingu na podstawie której przyjął w użytkowanie dwa telewizory plazmowe, głośniki i zmieniarke płyt CD. W dniu (...) leasingodawca wypowiedział umowę wobec niewywiązania się przez oskarżonego z jej postanowień i wezwał do zwrotu przedmiotu umowy. Oskarżony w dniu (...) wydał przedstawicielowi pełnomocnika pokrzywdzonego przedmioty objęte umową za wyjątkiem zmieniarke oświadczając, że wywiózł ją za granicę i deklarując zwrot w późniejszym terminie. Nie uczynił jednak tego i nie dotrzymał zobowiązania podjętego w toku kolejnej rozmowy z przedstawicielem pełnomocnika pokrzywdzonego w (...) kiedy to zobowiązał się dostarczyć ją w (...) i od tego momentu skutecznie unikał kontaktu z pokrzywdzonym i jego pełnomocnikiem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonego A. K. ((...)), zeznań świadków: D. A. ((...)) błędnie opisane jako (...), (...) J. B. ((...)) t-1-błędnie opisane jako (...), (...) - (...) oraz dokumentów zaliczonych do materiału dowodowego według wykazu z (...).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który jako powód braku zwrotu zmieniarke wskazał jej kradzież. Oskarżony już w momencie odbioru innych rzeczy nie wydał tego przedmiotu odkładając tą czynność, także monitowany telefonicznie przez świadka B. nie zrobił tego, zrywając jednocześnie wszelkie kontakty. Oznacza to zdaniem Sądu, że nie zamierzał się z wskazanego obowiązku wywiązać, a tłumaczenie o kradzieży (nigdzie nie zgłoszonej aczkolwiek dotyczącej sprzętu o dużej wartości) jest tylko przyjętą linią obrony.

Zeznania świadków nie budzą wątpliwości Sądu jako zgodne z dokumentami zgromadzonymi w sprawie, oraz pozostające w stosunku wzajemnego potwierdzania i uzupełniania się.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Poza sporem jest fakt że był on w posiadaniu przedmiotu leasingu. Nie ma też wątpliwości, że umowę skutecznie rozwiązano zgodnie z art. 8 pkt 4 ogólnych warunków. Od tego momentu czyli od dnia (...) oskarżony zobowiązany był do zwrotu przedmiotu leasingu. Nie uczynił tego także wtedy gdy zwracał innego rodzaju sprzęt, a następnie zerwał wszelkie kontakty. Ten zespół zachowań przekonuje, że włączył przedmiotową zmieniarke do swojego majątku i nie zamierzał jej zwrócić. Co więcej aktywnie przeciwdziałał dochodzeniu przez pokrzywdzonego prawa do swojej własności poprzez unikanie kontaktów, co nastąpiło po nieprawdziwych zapewnieniach o rychłym zwrocie zmieniarke. Takie postępowanie, przy ogromnej łatwości kontaktu z pokrzywdzonym, który bynajmniej przed oskarżonym się nie ukrywał nakazuje uznać oskarżonego za winnego przywłaszczenia mienia wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 kk.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę za ten czyn wziął pod uwagę fakt uprzedniej karalności oskarżonego, relatywnie dużej wartości przedmiotu zaboru i dużą konsekwencję oskarżonego w utrzymaniu się w posiadaniu przywłaszczonej rzeczy. Powyższe skłania do oceny, że kara 8 miesięcy pozbawienia wolności za ten czyn jest karą adekwatną ale i wystarczającą. I taką też karę połączył z innymi karami wymierzając oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. Sąd nie znalazł podstaw do tego aby zawiesić jej wykonanie. Oskarżony był już karany a popełnienie tak wielu czynów objętych połączonymi postępowaniami nie pozwala w żaden sposób na postawienie pozytywnej prognozy dotyczącej osoby oskarżonego. Sąd orzekając w zakresie omawianego zarzutu nie orzekł obowiązku naprawienia szkody z powodu błędu jaki wyszedł na jaw już po wydaniu orzeczenia. Otóż Sąd błędnie zinterpretował zeznania świadków przyjmując, iż windykacja w zakresie przedmiotów leasingu prowadzona była w wyniku zbycia wierzytelności przez pokrzywdzonego. Dopiero obecnie Sąd dostrzegł oczywisty błąd w swoim rozumowaniu.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji wyroku.